

ہشت مارچ

به پیشگاه مقام والا و سترگ زن هشت مارچ روز بین المللی همبستگی زنان
را از ته دل تهنیت و شاد باش میرسانم.

شگفتاری پ

حکیم ابوالقاسم حسن پور علی نامور به فردوسی در دامنه توس خراسان دیده به جهان
گشود و همانجا درگذشت و به خاک سپرده شد. او چکامه سرا و رزمنامه سرایی زبان
فارسی بود ، کتاب شاهنامه فردوسی دریای حکمت، معرفت، اخلاق و درس زندگیست.
فردوسی در جای شاهنامه از دلاوری ها و هوشیاری زنان ، سخن به میان آورده است و
آنان را همپای مردان وارد اجتماع نموده، مقام و منزلتی والا به زن بخشیده و این گروه از
افراد جامعه را از نظر عقل و هوشیاری بسیار زیبا توصیف کرده است:

ز پاکی و از پارسایی زن

که هم غمگسار است هم رایزن

این نشان از بزرگی و عظمتی است که فردوسی برای زنان قائل است، همان زنی که چون
پارسا و پاک بود و دارای عفت و عصمت، از مردان تکاور و وزراء و رهبران هوشمند و
مردان خردمند برتر و بالا تر جلوه می کند. یکی از نکات بسیار جالبی که در اشعار حکیم می
توان یافت اظهاروفاداری کامل زن است، زن به عنوان موجودی وفادار و فداکار معرفی
شده است به گونه ای که در مواردی زیاد وجود خود را فدای مردان نموده تا حفاظت و
نگهداری آنان را تضمین نماید.

پس زن مورد بحث فردوسی، راهنمای مردان جنگاور است، او می تواند خرد مند تر از
مردان باشد، و هوشیار تر از فرمانروایان و زیرک تر از آنان.

بدو گفت رای تو ای شیر زن

در فشان کند دوده و انجمن

و در جای دیگر:

در نگرش مولانا جلال الدین محمد بلخی چنین می‌آییم که :

زن اولین مربی انسان در زندگی و مظهر اسم رب خداوند است. مادر از رهگذر تربیت

فرزند، نقش ماندگاری در تربیت و تأمین صلاح و فلاح جامعه ایفا می کند؛ اما نقش

تربیتی زن در پرورش فرزندان خلاصه نمی شود، بلکه او در تعامل با همسر نیز از

نیروی مربیگری خود بهره می گیرد.

تاریخچه ۸ مارچ روز جهانی زن

تاریخ روز جهانی زن همزمان تاریخ مبارزه سیاسی و اجتماعی علیه تبعیض است. این روز روز همبستگی برای مبارزه در راه برابری حقوق و شرایط بهتر کاری و زندگی زنان است .

انتخاب تاریخ روز هشتم ماه مارچ به عنوان روز جهانی زن به خاطره مبارزه زنان کارگر نساجی در سال ۱۸۵۷ در شهر نیویورک امریکا بر می گردد .

شرایط کاری سخت و غیر انسانی و حقوق کم کارگران زن که در اواخر قرن نوزدهم و اوایل قرن بیستم همراه با مردان در کشورهای صنعتی وارد بازار کار شده بودند، آنان را وادار به اعتراض و مبارزه صنفی به شکل های سازمان یافته و یا غیر متمرکز علیه این بی عدالتی میکرد.

در این روز کارگران نساجی زن در يك کارخانه بزرگ پوشاك برای اعتراض علیه شرایط بسیار سخت کاری و وضعیت اقتصادی شان دست به اعتصاب زدند. خاطره این اعتصاب برای کارگران نساجی باقی ماند. نارضایتی عمومی از این شرایط برای زنان کارگر ادامه داشت .

در هشتم مارچ سال ۱۹۰۸، بعد از گذشت بیش از پنجاه سال کارگران زن کارخانه نساجی کتان در شهر نیویورک با خاطره اعتصاب در این روز، به دلیل تبعیض و محرومیت و فشار زیاد کار در مقابل حقوق بسیار کم اعتصاب خود را شروع کردند. صاحب این کارخانه به همراه نگهبانان برای جلوگیری از همبستگی کارگران دیگر بخش ها با این اعتصاب و سرایت آن به بخش های دیگر این زنان را در محل کار خود در کارخانه محبوس کرد. به دلایل ناشناخته ای آتش در کارخانه درگرفت و فقط تعداد کمی از کارگران زن محبوس توانستند خود را نجات دهند. ۱۲۹ کارگر زن در آتش سوختند.

روز هشتم ماه مارچ بر پایه سنتی مبارزه کارگران زن علیه شرایط سخت کاریشان در خاطره ها ماند .

در سال های بعد در کشورهای مختلف اروپایی و امریکا مبارزه زنان به شکل تظاهرات و اعتصاب کاری علیه فشار، تبعیض و استعمار کاری و همینطور برای داشتن برابری حقوق در اجتماع و علیه جنگ ادامه پیدا کرد

اولین روز جهانی زن در ماه مارچ ۱۹۱۱ در دانمارک، آلمان، اتریش، سوئیس و امریکا برگزار شد. میلیون ها زن در برگزاری این روز شرکت کردند. خواست های اساسی زنان عبارت بودند از قوانین حمایت کننده کار برای زنان، حق رای و شرکت در انتخابات.

از طرف دیگر مسئله برابری مزد در مقابل کار برابر، کوتاه کردن ساعات کار، پایین آوردن قیمت اجناس و غیره نیز از خواست های زنان بودند. خواست هایی که برای امروز ما هم غریبه نیستند .

با وجود اینکه در این سال ها مبارزان حقوق زنان تاکید زیادی روی وضعیت اقتصادی زنان و فشارها و تبعیض در محیط کار بر آنان داشتند و کمتر به بافت مردانه و پیچیده جامعه پرداخت می شد، ولی زنان مبارز از کشورهای مختلف خواست های خود برای رفع تبعیض در خانواده و کار تربیتی زنان را نیز مطرح کرده بودند .

بعد از جنگ جهانی دوم در کشورهای اروپای شرقی جشن روز زنان در سال ۱۹۴۶ دوباره برگزار شد. در این کشورها روز زن به عنوان جشن رسمی و از طریق دولتی نیز به دلیل نشان دادن تمایلات حکومت به بهبود وضع زنان گرامی داشته می شد.

در کشورهای اروپای غربی در ابتدا بعد از جنگ هیچ برنامه ای در ارتباط با روز زنان برگزار نمی شد. بعدها این روزبه عنوان روز مبارزه برای خواست های عمومی زنان و روز خانواده و جشن عمومی زنان تبدیل شد.

امروزه بزرگداشت این روز در تقریباً تمامی کشورها به عنوان روز اعتراض عمومی به اجحاف و فشار بر روی زنان و هم چنین تجلیل از کسانی که این مبارزه را شروع کردند و برای دگرگونی و بهبود وضع زنان تلاش ورزیدند، برگزار می شود.

در طی دو قرن گذشته پیشرفت ها برای به رسمیت شناختن و قبول حقوق اولیه و انسانی زنان اندک نبوده. در اکثر کشورهای جهان حق رای زنان و شرکت آنان در فعالیت های سیاسی و اجتماعی به رسمیت شناخته شده است. با وجود این راه طولانی برای انجام واقعی این خواست ها در پیش است. زنان هنوز در موارد زیادی در خانواده، در اجتماع و یا در محیط کارمورد خشونت قرار می گیرند. قوانین زن ستیز در بسیاری از کشورها عمل می کنند. برای نیروی کار زنان در مقابل کار مساوی با مردان هنوز حتی در کشورهای صنعتی کمتر پرداخت می شود، درآمد نسبی زنان در همه کشورها بسیار پایین تر از مردان است.

آنان از امکانات آموزشی و صحتی به مراتب کمتری برخوردارند. سه چهارم بیسوادان در سطح جهان را زنان تشکیل می دهند. اکثر آوارگان و پناهنگان جنگی زنانند. در دو ماه پیش بود که در کشور ترکیه کشتن زنان تحت نام قتل ناموسی به عنوان جرم قتل شناخته شد. تعیین پوشش معین برای زنان، اجبار به حجاب و یا بی حجابی، قاچاق و خرید و فروش زنان، سوءاستفاده از آنان و غیره از نمونه اجحافات آشکار علیه حقوق زنان هستند که امروزه بطور عادی و در همه جا اجرا می شوند.

از تاریخ برگزاری اولین روز زن ۱۰۰ سال می گذرد. اما هنوز هم دلایل زیادی وجود دارد که به عنوان زن و یا مدافع حقوق زنان در این روز از خواست های اولیه آنان در سراسر جهان به پشتیبانی برخیزیم.